

dat, ter nagedachtenis van Newton, in de Westminsterabdij is opgericht, waar hij is bijgezet te midden der graven van koningen en aanzienlijken.

„Die Mij eeren, zal Ik eeren,” zegt de Schrift.

En wederom: „God geeft den nederigen genade.”

Ware ootmoed denkt niets van zichzelf, maar geeft God in alles de eere.

Hoe meer wij weten, hoe meer wij erkennen zullen, dat wij zoo weinig weten.

Hoe meer wij zijn, hoe meer wij onszelf als onmondig zien.

God geve dan genade, dat we een nederig hart hebben, en met ootmoedigheid bekleed zijn!

Ja, Hij werke ook in ons, dat wij klein zijn in eigen oog, ons vernederende voor God, opdat Hij ons verhooge te zijner tijd!

J. N. V.

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR
HEMELVAART.

„OPGEVAREN IN DEN HOOGE!”

Aan dit woord worden we bijzonder herinnerd op den Hemelvaartsdag! Christus heeft de gevangenis gevangen genomen. Dat wil zeggen: den duivel en de zonde heeft Hij overwonnen. En als Triomfator is Hij nu gezeten aan Gods rechterhand, om van daaruit, als het verheerlijkte Hoofd der Gemeente, aan de menschen gaven te geven.

Wat is het nuttig, daar nu en dan eens in 't bijzonder bij stil te staan! 't Is zulk een belangrijk heilsfeit. Het werk, door Christus volbracht, is door God erkend. Het eerste bewijs daarvoor is, dat God Hem, als mensch, een plaats aan Zijn rechterhand schonk. Het tweede bewijs: dat Christus nu de bron der bediening is. — Jezus wandelde op aarde als ons Voorbeeld, Hij is nu gezeten ter rechterhand Gods als onze Kracht.

Laat ons dan zien op den verheerlijkten Christus: die ons sterkt in den strijd; die ons gaven schenkt voor Zijn dienst; en die dit doet door den Heiligen Geest, dien Hij ons gezonden en geschonken heeft.

God geve, dat wij in levende verbinding staan met Hem, die opgevaren is; en dat wij ons door Hem en de werking Zijns Geestes laten bearbeiten en gebruiken. „naar de mate der gave van Christus”!

IN DEN GREEP VAN MAMMON

... L. PENNING

33)

XVIII. Het Huis van Geluk wankelt.

DE POLDERSCHOUT, DIE IN HET GROOTE, holle boerenhuis dicht bij den korenmolen woonde, de man met het uitgedroogde perkamenten gelaat, was de eerste, die lont rook.

Hij was reeds sedert lang geen polderschout meer; zijn opvolger woonde in het aangrenzende dorp. Maar men bleef hem polderschout noemen, omdat hij tientallen van jaren dat ambt had bekleed. Hij was bij de negentig en scheen der wereld afgestorven te zijn; hij ontmoette Randijk slechts, als deze de rente bracht. Niettemin was hij de eerste, die aan Randijks soliditeit begon te twifelen.

Randijk had vijf duizend gulden van hem geleend op een losse schuldbekentenis tegen zeven procent rente en met een opzeggingstermijn van veertien dagen. Randijk vond de rente buitensporig hoog en den opzeggingstermijn veel te kort, maar de polderschout was onwrikbaar geweest in zijn voorwaarden, en Randijk, die om geld verlegen was, had noodgedwongen in de voorwaarden bewilligd. Het was in den tijd, dat hij de effecten van Piet Rietveld had meegenomen, en de smid hem duizend gulden leende.

418

De polderschout keek naar buiten. Het was winterdag, en den vorigen nacht was er een zwaar pak sneeuw gevallen.

„Gijs,” klonk zijn krassende stem, „kom eens hier!” Gijs was de huisknecht; hij stond zich de handen te wasschen aan de pomp in de keuken. Hij was reeds een man op leeftijd, en de huishoudster was ook op leeftijd, en het strakke, norsche gelaat van den huishoer scheen zijn stempel op deze beide menschen te hebben gedrukt. Zij lachten nooit; de snauw en de grauw van den polderschout had alle ware levensvreugde uit dit huis verbannen.

„Zul je nu eindelijk komen, Gijs?” kraste de schout. Gijs gaf geen antwoord. Hij droogde zijn handen kalm af aan den bonten doek, die aan een spijker tegen de pomp was opgehangen, om dan met langzamen stap naar voren te gaan. Het was het lijdelijk verzet; het was het eenige vermaak, dat in dit holle huis wilde tieren, en de huishoudster, die vroeger voor den polderschout had gesidderd, begon er ook den smaak van beet te krijgen.

Er lag een briefje op tafel, door den polderschout geschreven; Gijs zou het aanstonds bij den heer Randijk bezorgen.

Gijs had weer zijn tegenwerpingen; hij scheen vandaag al een bijzonder lastige bui te hebben.

„Zou het niet goed zijn, eerst het paard te roskammen, baas? Het wordt meer dan tijd.”

„Ik zal jou roskammen,” bulderde de schout; „zul je nu gaan, Gijs?”

Toen ging de knecht met een zoet leedvermaak in zijn ziel, omdat hij den ouwe weer op stang had gejaagd, zooals hij dat noemde.

Randijk was thuis, toen het briefje kwam, en hij verbleekte van den inhoud — zijn crediet begon te wankelen.

Het was een kort, zakelijk schrijven. De polderschout zegde de obligatie op volgens den opzeggingstermijn, en onderaan verzocht hij om een bewijs van ontvangst van dit briefje. Alberdien zat er bij, dat Truitje het briefje binnen bracht, terwijl Gijs in de keuken wachtte. En zij zag de ontroering van haar man.

„Is het iets kwaads, Anton?” vroeg zij.

„De schout wordt bang voor zijn geld,” was het antwoord. „Het komt goed; de rente is toch te hoog; en ik zal hem betalen — dan kan de man weer gerust slapen.”

Maar er stonden zweetdruppels op Randijks voorhoofd, en toen hij naar de zijkamer ging, om het bewijs van ontvangst te teekenen, beefde zijn hand.

Hij ging naar Wailing, om dat geld te leenen, maar Wailing zei, dat hij zelf te kort kwam.

„Ga naar de Bank,” was zijn raad; „dat doe ik ook. De rente is tamelijk hoog, maar dan heb je alvast den mond gesnoerd van dien vrekkerigen schout. Ons crediet moet ongeschokt blijven, Randijk!”

Het was de eerste ernstige waarschuwing, die Randijk van zijn vriend ontving, maar hij besefte ten volle haar beteekenis — de strijd op leven en dood was ingezet....

Denzelfden namiddag ging Randijk naar de Bank, om het benodigde bedrag te halen. Het was niet meer de directeur, met wien Oom Jan zooveel zaken had gedaan; hij was met pensioen gegaan, en de nieuwe directeur was ook wel vriendelijk en welwillend, maar de vertrouwelijkheid tegenover den vroegeren directeur werd toch gemist.

Randijk vroeg om geld te leenen.